

ΣΤΟ ΡΙΝΓΚ

Γιώργος Timetrap

Αθήνα 2020

Με ελεύθερη συνεισφορά

“Ό,τι δεν πουλάει δεν ζει...”

Πράγματι! η ζωή κυλάει απ’ τά μπατζάκια σας
και τά σάλια σας είναι “ο αφρότερος αφρός” τών
ημερών. Τών ημερών σας. Αν είστε η ελπίδα, ζητώ η
απελπισία, αν είστε η ελευθερία, κάτω η ελευθερία
– αν είστε η ζωή, ζητώ ο θάνατος.

”

Γεράσιμος Λυκιαρδόπουλος

Μεθύσι

ξερνάμε λέξεις σαν από μεθύσι με φτηνό κρασί
που η γεύση πικρή η ζάλη ο σκοπός
και η απόλαυση ο παρδαλός χορός

ζαλισμένοι στις σκέψεις μας
σε μια κοινωνία φτηνά πανηγυρική
με δωρεάν ποτά να σερβίρονται ατέλειωτα
το μόνο που ζητούμε είναι παυσίπονα
για να συνεχίσουμε

Αδυναμίες

Άλλαξε η αδυναμία του, στο δυνατότερο που έχει
οι φυλακές του ελεύθερες, υψίστης ασφαλείας
και οι σιωπές του γράφτηκαν, στα αποφθέγματά του.

Άλλαξε και αυτός, ο δυνατός ο ελεύθερος,
ο γελαστός.

Άλλαξε και αυτός, ο θλιμένος, ο άπραγος,
ο ισχνός.

Τόσο πια που ντρέπεται στον εαυτό του να μιλάει,
τόσο πια που ντρέπεται στον εαυτό του να μιλάει,
τόσο πια που ντρέπεται στον εαυτό του να μιλάει!

Και έτσι ξαφνικά αρχίζει να χιονίζει
και έτσι ξαφνικά αρχίζει ο χιονιάς.
Κανείς δεν πάει στην δουλειά
και αυτός χαίρεται κρυφά.

Και έτσι τυχαία πετυχαίνει έναν άγνωστο
και έτσι μοιραία συναντάει έναν ξένο.
Γίναν φίλοι σε μια νύχτα
και αυτός χαίρεται στ' αλήθεια.

Και έτσι ερωτικά πλαγιάζει με ερωμένη του
και έτσι ερωτικά λιώνει στο κορμί της.
Και ήταν σαν και τότε
που άλλαξε το παιδί.
Μα το χιόνι έλιωσε, ο φίλος βαρετός
και η ερωμένη έγινε θρησκευτικός δεσμός.

Αναρωτιέται τι φταίει

βασανίζεται λύση να βρει.

Γονατίζει και κλαίει.

Τότε ήταν που η αδυναμία του έγινε δύναμη
φόβου αδρεναλίνη ροή εγρήγορσης
και η απάθεια με μιας έγινε ενέργεια.

Τότε ήταν που επιχείρησε πρώτη
και τελευταία του
έξοδο.

Τότε ήταν που...

φορτώνει βάρκα ξεκινά και αποφασίζει απλά
ναυαγός να βρεθεί στο βράχο του 'θέλω'
ναυαγός να βρεθεί στο βράχο του 'θέλω'
στην νήσο του πρέπει δεν ξαναγυρνά
στην νήσο του πρέπει όχι ξανά!

Πίσω από εμάς

πίσω από το πρόσωπο
πίσω από την ένοπλη φωνή μας
πίσω από το δίχως όνομα όνομά μας
πίσω από εμάς που εσείς βλέπετε
είμαστε εσείς

Η χαρά

Η χαρά της ζωής δεν εγκλωβίζεται
σε χαρακώματα προσωπικών επαφών
δεν συλλαμβάνεται σε απόχες
πανούργων ανθρωποδίφων
που ως γνήσιοι συλλέκτες
επιθυμούν σε σφραγιστό δοχείο
να την δουν

Η χαρά μου για την ζωή
ίπταται αναπαίσητα σχεδόν αόρατα
πάνω από τις μάχες σας
και ξεφεύγει των ειδικών
φοβούμενη να χαρακτηριστεί
είδος προς εξαφάνιση, τι λύπη!

Πάνω από όλα

πάνω απ' όλα ασφάλεια
σκούζει ο φύλακας
στον φυλακισμένο

πάνω απ' όλα τάξη λέει
ο αστυνόμος
στην γιορτή μας

πάνω απ' όλα κέρδος
γνέφει ο γιάπης
στον ζητιάνο

κάτω απ' όλα ο άνθρωπος
τραγουδούν όλοι μαζί τους

κάτω απ' όλα ο άνθρωπος
τραγουδούν όλοι μαζί

Τύψη

Χτες το βράδυ
έκανα φόνο
έπνιξα τύψη
και μετανιώνω.

Το άροτρο

Ποιό είναι το δικό μου άροτρο·
Ποιός ο δικός μου δρόμος·
Ποιό μονοπάτι έσκαψα και κάλυψα τα ίχνη·
Στους περρισσότερους,
βλέπω μες την θωριά τους
το βλέμμα εκείνου του
ιερού καθώς το λένε ζώο
μιας κι αγωνίζονται
να κρατηθούν σε ευθυγραμμισμένες
παράλληλες πορείες ζωής
με φόβο χαραγμένες.
Μα αλοίμονο αν στην ζωή
το ζύγι σε πλακώσει!
Βάσανο γίνεται μετά και
πλάκωμα και κόπος
τα βλέφαρα μονάχα τους
θα κλείνουνε συνέχεια
μην αντικρύσει η ματιά
την άθλια μιζέρια.
Μα ακόμη πιο οδυνηρό είναι
αν υποθέσεις πως είναι
ανάλαφρο το άροτρο που έχεις!
Μην γελαστείς από αυτούς
που θεν να σου προσφέρουν
παισίπινα κι ηρεμιστικά
ντυμένα με εικασίες

Το κάνουν γιατί έχασαν
πια τον δικό τους δρόμο
και αν τους πιστέψεις
πιθανό, από την ελαφρότητά σου
να μην σκαλίσεις την ζωή βαθιά
που είναι όλη δικιά σου.

Η πέτρα

έχω μια πέτρα σφιχτά την κρατάω
την λέω ρουτίνα και από συνήθεια την κουβάλαω

τρύπες ανοίγω στα κεφάλια ανθρώπων σαν την πετάω
τρύπες και η φαντασία
τους στερεύει
μια πέτρα της λήθης στα χέρια μου έχω και
διαγράφω φίλους, συντρόφους, λύπες, φωτιές, μελωδίες και γλέντια
ρίχνω μια πέτρα σε μένα, και χάνομαι

μα μένω μόνος
με τις συνήθειες

Στρουθοκάμηλος

Έχω μουδιάσει κάτω από την άμμο και περιμένω
να μην δω φόβο κάτω από την άμμο σαν χαζοπούλι

έχω παράλυση δεν βρίσκω λύση σε τίποτα
όλα βουνό μοιάζουν ακόμα και τ' ασήμαντα

και κάθε πρωί χτυπώ το κεφάλι μου στον τοίχο
όλες οι εξεγερμένες ημικρανίες μου ενάντια

στο άπραγο εγώ διψούνε για δράσεις
κάθε πρωί χτυπώ το κεφάλι στον τοίχο

και τις πνίγω

Τρέξε

Όταν η σιωπή, σου γίνει συνήθεια
σαν η καρδιά σου κλειδώσει
και η παιδική σου αφέλεια χαθεί
τότε θα αρχίσεις να τρέχεις
Όταν πατήσεις όλους τους όρκους
που με πείσμα σφικτά υποσχέθηκες
και στο θέατρο μπεις της υποκρισίας
τότε θα σε χειροκροτήσουν

Όλοι αυτοί που τρέχουν μαζί σου
Όλοι αυτοί που τρέχουν μαζί σου
Όλοι αυτοί που μοιάζουν μαζί σου
αλλά δεν θα είναι ποτέ μαζί σου

Όταν οι γελωτοποιοί σε μεθύσουν
και οι παλιάτσοι σε μολύνουν με ντόπες
εγωισμού αυταπάτης και ψέμματος
τότε θα επιδιώκεις να τερματίσεις πρώτος

Να πηδήξεις όλες τις γκόμενες
Να κοροϊδέψεις όλους τους φίλους σου
Να ειρωνευτείς, να λοιδορήσεις
Να μαχαιρώνεις πισώπλατα

Πιο δυνατά!
Πιο καλά!
Για λεφτά!
Για ανοησία, για μαγκιά!

Γιατί δεν στάθηκες ικανός να βγεις
από τον δρόμο που σου χάραξαν
Μικρό ανθρωπάκι!

Γιατί τερματίζεις πρώτος τώρα
και είσαι μόνος
Γιατί δεν υπάρχουν φώτα και κάμερες
Και όλοι αυτοί που σε χειροκροτούσαν
τώρα σε μισούν

Πως την θέση σου γυρεύουν
και σε κατηγορούν.
Μικρό ανθρωπάκι!

Γιατί ξέχασες τα λόγια σου,
Γιατί ξέχασες τα λόγια σου,
Το νου σου!
Γιατί τον έχασες

Ευχαριστώ δεν θα τρέξω μαζί σου.

Η Γενιά μας

Η γενιά μας,
συγκρούστηκε με κράσπεδα παράλογης ταχύτητας
βυθίστηκε σε κριθάριους ποταμούς
γεύτηκε τις στρυχνίνες
κέντησε πλεκτά με θανατερά βελόνια
έφαγε τους καρπούς της άρνησης
τσακίστηκε σε βράχους νικοτίνης
μαγεύτηκε από το φως της τηλεόρασης
τυφλώθηκε από τα ίδια της τα χέρια
ξεχάστηκε στα βιντεοπαιχνίδια
ξεβράστηκε στην στεριά
γελάστηκε από γέροντες
δαγκώθηκε από σκυλιά
χτυπήθηκε από προστάτες
εκλιπάρησε παρακάλεσε φίλησε
για μια θέση μια δουλειά μια ποδιά
έχασε από πλούσιους
προδόθηκε από έρωτες
περιφρονήθηκε
κουρελιάστηκε
διασύρθηκε.

Η γενιά μας,
ήταν η μόνη που άλεσε ψωμί από τους ανεμόμυλους της

Ο φίλος

είχα έναν φίλο που
τον λέγαν αλήτη
και στο σπίτι
δεν μπορούσε να μείνει

τους δασκάλους μισούσε
και τσίχλες μασούσε
σχεδόν κλευστικά

στα παιδιά δεν μιλούσε
και τις ώρες περνούσε

κάπου μοναχικά

Μίλα μου

είμαι χωρίς μιλιά
χρόνια βουβός αντικρίζω
τις συσκευές να φορτίζονται·

μίλα μου

Το ασανσέρ

έχω κλειστεί στο ασανσέρ και περιμένω
εγκλωβιστεί σε χίλια στεγανά
επιλογές που μου προσφέρονται πατάω
μόνον με αφήνουνε, σχεδόν αμήχανα

κενό μετέωρο στον θάλαμο κλεισμένο
κενό μετέωρο σε κάψουλα στενή
κενό μετέωρο στον θάλαμο, δεν βγαίνω
αντέχω τα βασανιστήρια

ζωή

καμιά εξέλιξη μα ούτε καν και πτώσις,
έστω μια πρόσκρουση με λάμψη φωτεινή
κανένα όνειρο μα ούτε και Εφιάλτης
μα που θα πάει θα 'πιάσει' το κουμπί

μετέωροι είμαστε σε ασανσέρ σου λέω
και από πάνω το τσιγκέλι της ζωής
αγκομακώντας οι μέρες μία μία
κουτσανασαίνουν στην κάθε τους

στιγμή

Αύριο

Σου λέω κουράστηκα
Δεν ξέρω πως, πως να συνεχίσω
Εξαύλωθηκα, σε χρόνο νεκρό
σε τόπο κενό

σε χρόνο νεκρό εξοντώθηκα
σε τόπο κενό πλανιέμαι
σε χρόνο νεκρό εξοντώθηκα
σε τόπο κενό πλανιέμαι

Και εσύ μου λες αύριο
Θα ήταν καλύτερα
Αν μου πιανες το χέρι
Και ήμασταν μαζί
Στα δύσκολα που είχαν έρθει
από καιρό ήταν εδώ

Περιμέναμε ένα αύριο αλλιώτικο
Μα ήταν πέραν του αναμενόμενου
Σου τα πα και πριν τεμαχίστηκα
σε χίλιες στιγμές
σε χίλιες ζωές
συντρίμμια

Εγίνα σκιά
δεν μπορείς
Σου δίνω το χέρι να το πιάσεις
Μόν' ίσκιο από του
αύριο την όψη.

(13/10/2013) για μια άσχημη μέρα

Πόσο πάει μια ψυχή

πόσο πάει μια ψυχή
ενός παιδιού από Αφρική
που σε πλοίο μπαρκάρει
για την Κάτω Ιταλία

πόσο να 'ναι η τιμή
ενός σκλάβου νέου Πέρση
για ατέλειωτη δουλειά σε
χωράφια κόκκινα

και αυτός ο Κινέζος κλεισμένος
στον ουρανό εκεί πάνω
σε ένα κουτί πόσα μερόνυχτα σερί
να δουλεύει άραγες

και τι γίνεται αν ξέρουν όλοι αυτοί
όντως μπάλα να κλωτσούν

Αγία Τέχνη

Γάμα στο ζήτα
και περ σε μι
δέλτα του λάμδα
και ανατροπή

Μεθύσι 2

δουλειά σπίτι καφενείο θάνατος
ζωή σε ξέφρενη πορεία παρακμής
γεμάτα πρακτορεία με νέους ανάπηρους
ελπίδα σάπια σε κονσέρβα ηδονής

εγκλωβισμένοι σε κοινωνία ωμά θεαματική
με ατέλειωτα σκουπίδια να σερβίρονται συνέχεια
το μόνο που ζητάμε είναι παυσίπονα
να πέσουμε νεκροί ως το επόμενο πρωί

Το κουτί

Θέλεις να βρείς μια εξήγηση πολύ
Και βιάζεσαι να μπεις σε ένα γιατί
Μα ξεχνάς πως το γιατί είναι κουτί
Και αφήνει έξω την τυχαία την ζωή

Πράγματα

Κάποιοι είναι
μέσα στα πράγματα και
έξω από τους ανθρώπους

Βαλίτσες

φτιάχνω βαλίτσες και βάζω σε τάξη
σχέδια, όνειρα, έρωτες και χαρές
ανοίγω ντουλάπες τις σπρώχνω στην άκρη
πέφτω για ύπνο νωρίς γιατί έχω δουλειές

γύρω μου όλα φωτιά
ξυπνώ και ζω σε παραλήρημα
απορώ πού φταίω εγώ
ομολογώ δεν έκανα τίποτα
είμαι αθώος
ομολογώ δεν κάνω πια τίποτα
εκείνος φταίει μάλλον αυτός

γυρνάω στο σπίτι ανοίγω οθόνες
χαζεύω την βία και αυτή μου γελά
στην άκρη της σκέψης τα όνειρά μου
αχνά τα θυμάμαι και αποκοιμιέμαι γλυκά

Τέλος

Χιονίζει
και κρυώνω
ανάμεσά μας
Έχω φρακάρει
το παγερό σου
βλέμμα με
σαστίζει
Σιγά σιγά
ψύχος διαπερνά
από τα μάτια
και η επαφή σου
μεταδίδει,
έτσι που όμοιοι
σαν δύο νιφάδες
ξαπλώνοντας στο
δρόμο μουδιασμένοι
θα βλέπουμε ο ένας
την μορφή του άλλου
να λιώνει
και σαν δάκρυ θα αποχωριστούμε.

Cards

A gun a chair a table some cards
when I was young I had other plans
A bullet myself a beer some cards
now I am too old to do otherwise

A sound a dead-man a glass a dead-man
A sound a dead-man some cards
you gonna use what's in your hands

Silence dark dust some cards
we are here only by chance
Silence dark dust some cards
we are here only by chance

A rustle a light dust some cards
life starts to spin around

Minimal question to a decadent civilization

how can a screen feed a child that dies
can a friend in your page hear your cries
a satellite guides guides your way
satellite guides guides your way

through life

why do I need one hundred clicks to smile
and how better will my life be
after all I 've never found
although I 've been searching around
after all I 've never found
in so many goods
happiness
no happiness

